

оризъ, кокосови орѣхи, подправки и пари. Докато близкитѣ се грижатъ за тѣлото, приятели изграждатъ кулообразна постройка отъ навързани бамбукови прѣчки, обвити съ шарени кърпи, позлатени предмети и огледалца. Тази кула баличани наричатъ „вадахъ“. Тя е отредена да приеме трупа, който се поставя въ най-голѣмото отдѣление. Числото на покривитѣ зависи отъ материалното положение на мртвеца или пъкъ отъ неговото обществено положение. Обикновено има 11 такива кжшурки, една връзъ друга; при князе достигатъ до 30. Шестдесетъ носачи дигатъ тая кула и я носятъ къмъ мѣстото, гдето става изгарянето. Момичета и жени носятъ дарове за жертва. Следъ женитѣ вървятъ мъжетѣ, а следъ тѣхъ демонитѣ отъ оня свѣтъ — хора облѣчени въ страшни сиви облѣкла.

На мѣстото, гдето става изгарянето, докарватъ дървенъ бикъ, боядисанъ и нашаренъ. Въ него се поставя тѣлото. Такива бикове има много. Жрецътъ ги поръсва съ света вода. Въ това време музиката свири непрекъснато. Около биковетѣ има наредени купчини дърва, които запалватъ. Пламъцитѣ поглъщатъ биковетѣ заедно съ свещеното имъ съдържание.

Следъ изгасването на пламъцитѣ близкитѣ на умрѣлитѣ се приближаватъ и събиратъ пепелъта. Всички събрани, които носятъ пакъ кулата, отиватъ къмъ морето и хвърлятъ кулата и пепелъта въ водата.

Съ тоя обредъ душата е освободена и може да се издигне къмъ небето, отгдето може да слѣзе подмладена отново къмъ божествения островъ. Това е най-голѣмото щастие за баличани. Следъ като се възвърне душата, тя ще продължи да живѣе въ обичната родина

